

Teatrul „Jean Bart” de la Tulcea aspiră să devină un brand mai puternic decât Jean de la Craiova

Acum opt ani, opt ani și ceva fix,

în locul unui cinematografula care nu prea mai mergea nimeni a apărut, în mod oficial, un teatru. Nu foarte mare, dar nici mic, la cele 324 de locuri ale sălii mari. Era nevoie de un teatru în Tulcea? Bună întrebare. Cum sală dedicată doar teatrului nu mai existase în oraș, de ce să nu fie nevoie? La o adică, în sala de teatru mai organizezi o întrunire, mai bagi un spectacol omagial, mai... Sau ce-ar fi ca în sala de teatru să se joace teatru și, în zilele când nu sunt piese, să mai aibă loc câte-un concert? Cred (cred, deci nu bag mâna-n foc) că astea erau cele două școli de gândire în momentul inaugurării Teatrului “Jean Bart”. Unii ar mai fi adus pe scenă niște politicieni, iar în sală niște aplaudaci, căci e greu să umpli sala de sport și e meschin să înghesui somitățile venite de la București în sala în care se țin ședințele de Consiliu Local și cele de Consiliu Județean. Alții, mai mult ca sigur, voiau ca teatrul să fie chiar teatru. Căci e greu să joci în sala de sport și impropriu să joci în sala de consiliu.

Până la urmă, în timp, au învins cei care voiau teatru în teatru și politică în locuri special amenajate,

eventual cu uși trainice. Mai nou, chiar cu gratii la ușă, că ăsta-i trend-ul. După opt ani, opt ani și ceva fix, duminică seară, pe scena teatrului despre care nimeni nu știa dacă e necesar sau nu a avut loc a 50-a premieră. N-am fost în sală, pentru că locurile erau date de multă vreme. Asta în primul rând. În al doilea rând, văzusem spectacolul cu trei zile înainte, la avanpremieră. Nefiind în sală, nu pot spune dacă a avut loc vreo ceremonie specială, nu știu dacă s-a spart vreo sticlă de șampanie sau s-a tăiat vreo panglică. Sursele mele spun că nu, dar parcă te mai poți baza pe surse, în ziua de azi... S-ar putea, însă, ca cel puțin unul dintre spectatori să se fi simțit special, atunci când regizorul, strecurat discret în sală, i-a urat un călduros “Închide

telefonul (ireproductibil)!” A, da, regizorul. Poate îl știți. Sigur îl știți, de fapt. L-ați văzut la cinematograful, cu siguranță. Pentru că cei mai mulți îl știu ca actor, meserie pe care o face cu mare pricepere sub numele de Ion Sapdaru. Ca regizor e mai puțin văzut de publicul național, căci ca să-i vezi montările trebuie să mergi la Iași, la Botoșani sau să-l prinzi când mai pune câte un spectacol la Oradea. Fie doar și pentru asta și a 50-a premieră a Teatrului “Jean Bart” merita să fie văzută.

N-am să vă vorbesc despre piesă sau, mai degrabă, nu acum ori aici. Voi spune doar că este vorba despre *20 de minute cu îngerul*, de Alexandr Vampilov, o piesă pe care ar trebui s-o cereți distribuitorilor voștri locali de teatru, în chiar varianta asta: regizată de Ion Sapdaru și jucată de echipa teatrului din Tulcea.

Am să vă vorbesc, însă, despre sărbătoarea de după. Restrânsă, discretă, aproape intimă, într-un loc a cărui localizare e mai bine să rămână secretă :P. Într-un colț, un laptop legat la o bătrână boxă furnizează fundalul sonor. Pe scaune sau în picioare, echipa spectacolului zumzăie cu zâmbete mai mari sau mai mici pe față. Retras, regizorul e mulțumit. Nu i se citește asta pe față, trebuie să-i fie smulsă mărturisirea, dar aceasta e sinceră. Cristi, Ionuț, Nelu, Gabi, Mihai, Irina și Costel, adică întreaga distribuție, afișează o satisfacție oboșită. Nu e nimic festiv, nu e nimic grandios, dar 50 de premiere pentru un teatru de care lumea nu știa că are nevoie nu-s de colo. După o piesă în care vodca e introducere, pretext și cortină, nimeni nu bea vodcă și nici nu simte nevoia. Beția lejeră ce plutește în aer nu are legătură cu alcoolul. E beția unei reușite care, acum opt ani, opt ani și ceva fix, părea improbabilă. Și, totuși, uite că...

E o seară lungă, mai lungă decât de obicei,

dar nu exagerat. Pentru că urmează, luni, un nou spectacol cu aceeași piesă, o nouă sală plină. Cel puțin așa spun informațiile venite de la casieria teatrului. Miercuri, pe scenă va urca pianul călător, care de un an se odihnește activ în Tulcea. Va fi un mijloc de exprimare pentru cel mai bun pianist pe care l-a dat orașul în ultimii 18 ani, pianist care, din toamnă, își va continua studiile ceva mai departe de malul Dunării. Vineri, tot la “Jean Bart”, începe a doua ediție a festivalului Dobrojazz. Pentru un oraș mic, evenimentele se succed răvășitor de repede. Dar asta e altă poveste. Istoria serii petrecute printre actori și poveștile lor, alături de bucuria lor bine temperată, se termină încet, într-un *fade-out* liniștit și lent. N-a fost altceva decât “o seară din viața la niște oameni”, ca să prafrazez titlul unei alte piese recente montate aici. O piesă pe care, de asemenea, n-ați face rău să o cereți cât mai rapid distribuitorilor de teatru din orașele voastre. Merită.

Sursa: <http://www.catavencii.ro/cateva-ore-cu-un-soi-de-ingeri/>